

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 355/21	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
wyrok Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 19 marca 2021 roku w sprawie II K 698/20			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			

# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6. Ocena dowodów				
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
<p>1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>			
Lp.	Zarzut		
3.1.	- obraży opisów prawa materialnego, mianowicie art. 244 kk, poprzez bezpodstawne jego zastosowanie w stosunku do oskarżonego A. I., w sytuacji nie występowania wszystkich znamion czynu zabronionego, bowiem oskarżony nie naruszył zakazu	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

	zbliżania się do pokrzywdzonych;		
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
<p>Odwołanie się do zarzutu rażącego naruszenia prawa materialnego może mieć miejsce jedynie wówczas, gdy skarżący zarzuca dokonanie błędnej wykładni zastosowanego przepisu, zastosowanie nieodpowiedniego przepisu, lub niezastosowanie określonego przepisu w sytuacji, gdy jego zastosowanie jest obowiązkowe, ale pod jednym warunkiem – a mianowicie, że czyni to bez kwestionowania dokonanych przez sąd ustaleń faktycznych. Innymi słowy rzecz ujmując – obraza prawa materialnego może być przyczyną odwoławczą jedynie wtedy, gdy ma ona charakter samoistny (post. SN z 4.5.2005 r., II KK 478/04, OSNwSK 2005, Nr 1, s. 894).</p>			

<p>Reasumując: obraza prawa materialnego polega na wadliwym jego zastosowaniu (lub niezastosowaniu) w orzeczeniu opartym na trafnych i niekwestionowanych ustaleniach faktycznych. Nie można zatem stawiać zarzutu naruszenia prawa materialnego w sytuacji, gdy wadliwość orzeczenia ma polegać na błędnych ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia lub na naruszeniu przepisów procesowych, które zarzuty pod adresem wydanego w niniejszej sprawie wyroku wysunął obrońca. Ich zasadność oceniono natomiast poniżej.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>- o zmianę wyroku Sądu pierwszej instancji i uniewinnienie oskarżonego A. I. od zarzucanego mu czynu;</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo</p>			

zasadny albo niezasadny.				
<p>W przeciwieństwie do twierdzeń skarżącego, oskarżony A. I. swym zachowaniem wypełnił wszystkie znamiona zarzuconego mu czynu z art. 244 kk i w tym zakresie odwołać się należy do motywów pisemnych sporządzonego przez sąd rejonowy uzasadnienia, poczynionych przez ten sąd ustaleń (prawidłowych) oraz uwag sądu odwoławczego przedstawionych w rubryce dotyczącej pozostałych zarzutów podniesionych przez skarżącego obrońcę tj. obrazy art. 438 pkt 2 i 3 kpk.</p>				
3.2.	<p>- obrazy przepisów postępowania mającej wpływ na treść wyroku oraz błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia, polegające na jednostronnej i wybiórczej ocenie dowodów, wyrażającej się w wyeksponowaniu jedynie tych</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		

	<p>okoliczności, które przemawiały na niekorzyść oskarżonego A. I., bez rozważenia okoliczności przemawiających na jego korzyść, co doprowadziło do błędnych ustaleń jakoby to oskarżony w dniu 22 stycznia 2020 r. nie zastosował się do orzeczonego przez Sąd Rejonowy w Piotrkowie Trybunalskim wyrokiem z dnia 21 lutego 2018 roku, sygn. akt II K 28/18 zakazu zbliżania się do E. I. oraz jej małoletniej córki N. I. na odległość mniejszą niż 100 metrów, w ten sposób, że przyszedł w okolice budynku zajmowanego przez pokrzywdzone i przez okno zaglądał do zajmowanego przez nie lokalu, co miało istotny wpływ na treść orzeczenia;</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Zdaniem sądu okręgowego, sąd I instancji przeprowadził przewód sądowy w sposób</p>				

wszechstronny i
wnikliwy, dokonując
wszelkich
niezbędnych
czynności
dowodowych,
koniecznych dla
prawidłowego
rozstrzygnięcia
niniejszej sprawy.

Ocena
zgromadzonego
materiału
dowodowego
mieściła się przy
tym w granicach
sędziowskiej
swobody, należycie
uwzględniając
zasady logiki i
prawidłowego
rozumowania oraz
wskazania wiedzy
i doświadczenia
życiowego.

Pozostawała ona
wobec powyższego
pod pełną ochroną
dyspozycji art. 7
kpk, spotykając się
w związku z tym z
całkowitą akceptacją
sądu okręgowego.

Pisemne
uzasadnienie
zaskarżonego
wyroku sporządzone
zostało zgodnie ze
wszystkimi
wymogami, jakie
stawia mu art.
424 kpk, pozwalając
tym samym sądowi
II instancji na
pełną i właściwą
ocenę motywów,
jakimi kierował się
sąd rejonowy przy
wydaniu orzeczenia.

W szczególności w uzasadnieniu tym w sposób niebudzący wątpliwości przedstawiona została ocena zebranych dowodów, jak i poczynione na ich podstawie ustalenia faktyczne.

Rozpoznając niniejszą sprawę, w żadnym przypadku Sąd Okręgowy nie dopatrył się także uchybienia przepisom postępowania karnego. Sąd I instancji w toku procesu zgromadził wszelki materiał niezbędny do wydania prawidłowego rozstrzygnięcia, uwzględniając okoliczności przemawiające zarówno na korzyść, jak i niekorzyść oskarżonego. W związku z tym, iż sąd odwoławczy aprobuje stanowisko sądu rejonowego w zakresie ustalonego stanu faktycznego, oceny materiału dowodowego, jak i w przedmiocie winy oskarżonego.

Jest oczywistym w realiach niniejszej sprawy, że kluczowym dowodem

potwierdzającym
sprawstwo
oskarżonego stały
się zeznania
inicjującej to
postępowanie
pokrzywdzonej, w
powiązaniu przede
wszystkim z relacją
świadków – jej
obecnego partnera
R. D. oraz sąsiada
L. G.. Nie sposób
zgodzić się ze
skarżącym obrońcą
oskarżonego, gdy
wywodzi, że brak jest
w sprawie dowodów
jednoznacznie
potwierdzających
sprawstwo
oskarżanego
zarzuczonego mu
czynu.
Pokrzywdzona
konsekwentnie
utrzymywała, że
opuszczając roletę w
oknie pomieszczenia
dostrzegła
zaglądającego do
środka
pomieszczenia
oskarżonego,
przestraszyła się i
zaczęła krzyczeć.
Okoliczności te
potwierdził w swych
depozycjach świadek
R. D., który ponadto
po opuszczeniu
mieszkania
sfotografował
oskarżonego
nieopodal
mieszkania
pokrzywdzonej.
Wiarygodność
wersji
pokrzywdzonej i w/

w świadka wzmocnia fakt, że pokrzywdzona, aby upewnić się, że widziała właśnie oskarżonego oraz dla potwierdzenia tego faktu, tuż po zdarzeniu, wyszła z domu przed dom i zobaczyła oskarżonego, który zmierzał w kierunku domu świadka L. G. (a ten potwierdził styczność z oskarżonym).

Obrońca podnosząc, że w niniejszej sprawie nie udowodniono, że A. I. zaglądał przez okno do lokalu zajmowanego przez pokrzywdzoną, bowiem z zeznań świadków nie wynika taka okoliczność, a świadkowie R. D. i L. G. obserwowali oskarżonego w okolicy mieszkania pokrzywdzonej, ale w odległości większej niż 100 m, stara się nie zauważyć tego, co płynie z depozycji świadka R. D. tj. świadek ten wyszedł z mieszkania i zauważył oskarżonego oddalającego się w kierunku domu sąsiada L. G.. Natomiast z zeznań pokrzywdzonej

wynika, że ten dom znajduje się w odległości ok. 25 m od domu pokrzywdzonej. Następnie świadek R. D. zaobserwował oskarżonego po drugiej stronie ulicy, a gdy oskarżony oddalał się, zaczął go fotografować, rozmawiał z nim i świadek ten dopiero wówczas określił odległość na ok. 100m. Wiedza i doświadczenie życiowe wskazuje, że gdy świadek ujrzał oskarżonego po drugiej stronie ulicy odległość ta była mniejsza. Zeznania więc w/w świadków mimo, że nie byli oni naocznymi obserwatorami samego momentu inkryminowanego zdarzenia, wspierają wersję pokrzywdzonej. Tym samym trafne są ustalenia sądu rejonowego, że oskarżony naruszył zakaz wynikający z orzeczenia sądu opisany w akcie oskarżenia, a próba wywarcia przez skarżącego wrażenia, że oskarżony jedynie przebywał w określonym miejscu, bez skonkretyzowanego zamiaru, co do

którego działania nie ma orzeczonego zakazu, nie przekonuje.

Podkreślić przy tym należy, że do zdarzenia doszło w piątek, w godzinach popołudniowych, w którym to dniu i o tej porze zazwyczaj domownicy znajdują się w miejscu zamieszkania, a oskarżony, który jest byłym mężem pokrzywdzonej, z dużą dozą prawdopodobieństwa zna harmonogram dnia domowników, a tym bardziej rozkład pomieszczeń mieszkalnych. Tym samym twierdzenia skarżącego obrońcy o braku wiedzy u oskarżonego, czy osoby pokrzywdzone znajdują się w domu, są chybione.

Co istotne z zeznań L. G. wynika, że oskarżony pojawił się u niego na około 2 minuty, z niezapowiedzianą wizytą, która wywołała u świadka wręcz zdziwienie, bowiem dotychczas, nie utrzymywał jakichkolwiek kontaktów z oskarżonym, nawet nie znał jego personaliów. Oskarżony poczęstował się

papierosem i nawet nie chciał usiąść.

Odnosząc się więc do wyjaśnień A. I. to przede wszystkim wersja oskarżonego razi niekonsekwencją utrzymania twierdzenia, że nie pamięta on nic z dnia zdarzenia. W toku postępowania sądowego oskarżony wyjaśnił, że mógł być na zwykłym spacerze, nie odnosząc się nawet do okoliczności nieoczekiwanej, niezapowiedzianej wizyty, jaką złożył sąsiadowi pokrzywdzonej, której wizytą, przypomnieć należy, sąsiad ten był zaskoczony i która trwała bardzo krótko.

Słusznie zatem, wbrew zarzutom czynionym przez obrońcę, sąd I instancji uznał za wiarygodne, stanowiące podstawę do czynienia ustaleń faktycznych zeznania pokrzywdzonej oraz w/w świadków, odmawiając wiary wersji oskarżonego.

W ocenie sądu odwoławczego

wyjaśnienia oskarżonego to jedynie nieudolna linia obrony, jaką przyjął oskarżony w sprawie.

W kontekście całokształtu zawartych powyżej uwag odnoszących się do oceny dowodów przeprowadzonej przez sąd rejonowy za błędną musiała zostać uznana teza apelującej jakoby sąd rejonowy wydając zaskarżony wyrok pominął dowody wspierające linię obrony oskarżonego i wyeksponował jedynie te okoliczności, które przemawiały na jego niekorzyść.

Sąd rejonowy dochodząc do konkluzji o winie oskarżonego dokonał analizy całokształtu okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej, przy czym uczynił to posługując się w sposób prawidłowy wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego, a nadto analizując zarówno te okoliczności, które przemawiają na niekorzyść oskarżonego, jak

<p>i te, które są dla oskarżonego korzystne. Wniosków powyższych nie zdyskwalifikowała wywiedziona apelacja obrońcy oskarżonego, której zarzutów nie potwierdziła przeprowadzona przez sąd okręgowy kontrola instancyjna. Analiza całokształtu zgromadzonych w niniejszej sprawie dowodów prowadzić musi do jednoznacznego wniosku o trafności postawionego oskarżonemu zarzutu popełnienia zarzuconego mu przestępstwa.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>- o zmianę wyroku Sądu pierwszej instancji i uniewinnienie oskarżonego A. I. od zarzucanego mu czynu;</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Sąd rejonowy miał wszelkie podstawy faktyczne i prawne do uznania winy</p>			

oskarżonego A. I. w zakresie przypisanego mu czynu.				
3.3.	- z ostrożności procesowej zarzut rażącej niewspółmierności kary orzeczonej w wymiarze pięciu miesięcy pozbawienia wolności, gdy prawidłowa ocena okoliczności dotyczących jej wymiaru uzasadnia orzeczenie jej w niższej wysokości, w szczególności zastosowanie warunkowego zawieszenia jej wykonania;	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny		
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny				
W nawiązaniu do zarzutu podniesionego alternatywnie przez skarżącego, nadmienić należy, iż orzeczona zaskarżonym wyrokiem kara pozbawienia wolności w żadnym razie nie nosi cech rażącej surowości, a tylko tego rodzaju surowość mogłaby powodować, w myśl				

art. 438 pkt 4 kpk,
wydanie orzeczenia
reformatoryjnego.
Przesłanka rażącej
niewspółmierności
kary jest spełniona
tylko wówczas, jeżeli
z punktu widzenia
nie tylko sprawcy,
ale i ogółu
społeczeństwa,
orzeczona kara jawi
się jako
niesprawiedliwa,
zbyt drastyczna,
a co za tym
idzie przynosząca
nadmierną
dolegliwość. Nie
chodzi przy tym
o każdą ewentualną
różnicę w ocenach co
do wymiaru kary, ale
o różnicę ocen tak
zasadniczej natury,
iż karę dotychczas
wymierzoną nazwać
można byłoby -
również w
potocznym
znaczeniu tego słowa
- "rażąco"
niewspółmierną,
czyli
niewspółmierną w
stopniu niedającym
się wręcz
zaakceptować.
Pojęcie rażącej
niewspółmierności
oznacza zatem
znaczną
dysproporcję między
karą wymierzoną, a
karą sprawiedliwą,
zasłużoną, która
powinna zostać
wymierzona w
wyniku
prawidłowego

zastosowania
dyrektyw sądowego
wymiaru kary oraz
zasad
ukształtowanych
przez orzecznictwo.

Tymczasem takiej
sytuacji w
przedmiotowej
sprawie nie sposób
było się dopatrzeć.
W ocenie Sądu
Okręgowego,
kryterium tego nie
spełniła kara 5
miesięcy
pozbawienia
wolności orzeczona
względem
oskarżonego.

W myśl regulacji
zawartych w art. 53
kk Sąd wymierzając
karę, winien baczyć,
by jej dolegliwość nie
przekraczała stopnia
winy sprawcy,
uwzględnić stopień
społecznej
szkodliwości
przypisanych mu
czynów, a także
mieć na uwadze
cele zapobiegawcze i
wychowawcze, które
winna sprawować
kara, jak również
potrzeby wynikające
z dyrektywy
prewencji ogólnej.
Nadto, Sąd
wymierzając karę
powinien zwrócić
uwagę na rodzaj
i rozmiar ujemnych
następstw
przestępstwa oraz
właściwości i

warunki osobiste sprawcy.

W tym miejscu przypomnieć należy, iż przestępstwo z art. 244 kk zagrożone jest karą pozbawienia wolności od 3 miesięcy do lat 5. W ocenie sądu odwoławczego, ferując zaskarżony wyrok Sąd Rejonowy uwzględnił wszystkie okoliczności pływące z treści art. 53 kk, nie pominął także żadnych z okoliczności mogących wpłynąć na korzyść oskarżonego bądź ewentualnie obciążyć go, przy czym właściwie zważył stopień winy oskarżonego oraz stopień społecznej szkodliwości przypisanego mu czynu przeciwko wymiarowi sprawiedliwości. Zdaniem sądu drugiej instancji wymiar kary oskarżonemu kary izolacyjnej będzie odpowiednio dla osiągnięcia prawidłowego oddziaływania w zakresie prewencji specjalnej, związanego z tą sankcją. Warto mieć bowiem na

względnie, iż A. I. jest osobą karaną, w tym za przestępstwo podobne, która kilkakrotnie naruszyła już porządek prawny, a orzeczona kara pozbawienia wolności bez warunkowego orzeczenia jej wykonania jest również niezbędna – szczególnie wobec faktu, iż niniejsze postępowanie dotyczy niezastosowania się oskarżonego do środków karnych, mających na celu odseparowanie go od pokrzywdzonych dla zapewnienia pokrzywdzonym bezpieczeństwa osobistego.

Próżno doszukiwać się takich okoliczności łagodzących, które mogłyby spowodować orzeczenie kary w niższym niż orzeczony wymiarze, tym bardziej, że oskarżony miał wystarczająco dużo czasu na refleksje i wyciągnięcie odpowiednich wniosków ze swojego postępowania w przeszłości. Prawidłowe jest zatem stanowisko

Sądu Rejonowego, który wskazał trafnie okoliczności przemawiające za wymierzeniem oskarżonemu kary o charakterze izolacyjnym. Nie można wobec oskarżonego przyjąć pozytywnej prognozy co do jego zgodnego z prawem zachowania w przyszłości. Oskarżony był już uprzednio karany za przestępstwo podobne, odbył karę, a mimo to obecną swoją postawą wykazał, że nie zmienił swego postępowania, wykazując w dalszym ciągu lekceważący stosunek do obowiązującego porządku prawnego, w tym do orzeczonego środka karnego – zakazu zbliżania się do określonej osoby. Inna niż pozbawienie wolności orzeczone bez warunkowego zawieszenia jego wykonania kara nie jest w stanie osiągnąć celów kary. Argumentacja zawarta w apelacji nie jest w stanie zdyskredytować zasadności rodzaju i wymiaru orzeczonej kary. Właśnie z

uwagi na uprzednią karalność oskarżonego i nie następujący proces resocjalizacji, konieczne jest wymierzenie kary bezwzględnej pozbawienia wolności, kierując się głównie rolą represyjną jaką - w tym przypadku - kara winna spełnić.

Puentując tę tematykę, stwierdzić należy, iż przez wzgląd na stopień winy oskarżonego oraz społeczną szkodliwość przypisanego mu czynu, adekwatną sankcję karną stanowić będzie kara 6 miesięcy pozbawienia wolności. Tak orzeczona sankcja karna stanowi bowiem zważoną kompilację okoliczności łagodzących i obciążających oskarżonego. Jednocześnie kara ta uwzględnia właściwości i warunki osobiste oskarżonego, rodzaj i charakter naruszonego dobra, sposób i okoliczności popełnienia czynu, jak również motywację sprawcy oraz jest odpowiednia do

tego, by podzielać na oskarżonego powstrzymująco i uświadomić mu nieuchronność poniesienia odpowiedzialności za kolejne naruszenie porządku prawnego, zwłaszcza, że oskarżony nie wyciągnął odpowiednich wniosków z dotychczasowych skazań, odbywania kary izolacyjnej i wykazuje się nadal lekceważeniem porządku prawnego. Jednocześnie orzeczona kara jest karą sprawiedliwą, która zachowuje właściwe proporcje pomiędzy funkcją represyjną i wychowawczą, a w szczególności winna przyczynić się do uświadomienia oskarżonemu naganności prezentowanych przez niego zachowań oraz uczynić zadość społecznemu poczuciu sprawiedliwości dowodząc braku bezkarności dla tego typu incydentów, zatem tak orzeczona kara spełni również swoje zadania w zakresie prewencji ogólnej, co do poszanowania

prawa kształtowania pozytywnych postaw.	i		
Wniosek			
- z ostrożności procesowej o zmianę wyroku Sądu pierwszej instancji i obniżenie kary orzeczonej wobec oskarżonego A. I. do kary adekwatnej za popełnione przestępstwo;	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny		
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.			
Argumentacja zawarta w apelacji nie jest w stanie zdyskredytować zasadności rodzaju i wymiaru orzeczonej kary.			
4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU			
4.1.			
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności			

**ROZSTRZYGNIĘCIE
SĄDU
ODWOŁAWCZEGO**

5.		
1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy	
wyrok i wszystkie rozstrzygnięcia		
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy		
wskazano powyżej		
1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji		
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany	
Zwięźle o powodach zmiany		
1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa		

prawna uchylenia			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwięzłe o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięzłe o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięzłe o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięzłe o powodach uchylenia			
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			

1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia wyroku z	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia wyroku z	Przytoczyć okoliczności	
pkt 2 i 3	<p>Wysokość wynagrodzenia dla obrońcy oskarżonego została ustalona na podstawie przepisów § 4, 17 ust 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu.</p> <p>O kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze, orzeczono na podstawie art. 624 § 1 kpk i art. 17 ust. 1 usawy o opłatach w sprawach</p>	

	karnych. Oskarżony pracuje dorywczo, a orzeczona kara ma charakter izolacyjny, dlatego sąd okręgowy uznał za zasadne zwolnić oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych.
7. PODPIS	

1.11. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	wina, kara		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		

0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego,	

	przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana